

Anti-dope Legislation

■ TACIANA KULAŠOVA

Taciana Kulašova (born in 1985 in Miensk) — 4th year student at the Faculty of International relations, Department of International law, Belarusian State University. Specialises on European law. The range of legal interests comprises Internet legislation (peculiarities of regulation, hi-tech crimes), informational law, European law.

Review of the article (full version available in the Belarusian part of the journal):

The article touches upon the stimulating issue of regulating the dope side of sports competitions. The reader is welcome to an insight into the history of anti-dope movement, defining dope and dope use. Special attention is allocated in the article to the European procedures of fighting dope. The author presents an overview of European legislation aimed at fighting dope, illustrating its application with numerous examples. A list of types of banned medications is adduced. In conclusion, the author shapes the core measures the International Olympic Committee undertakes to suppress dope practises.

Антыдопінгавае заканадаўства

■ ТАЦЦЯНА КУЛЯШОВА

Таццяна Кулішова (нар. у 1985 г. у Менску) — навучаецца на IV курсе аддзялення міжнароднага права факультету міжнародных стасункаў БДУ. Спэцыялізуецца на эўрапейскім праве. Сфера юрыдычных інтарэсаў: права інтэрнэту (асаблівасці рэгулявання, кампьютарная злачыннасць і інш.), інфармацыйнае права, эўрапейскае права.

Праблема допінгу вельмі актуальная ў сучасным съвеце спорту, які імкліва раззвіваецца. Штогод ва ўсім съвеце праводзяць больш за 500 тыс. допінг-тэстаў, да сотняў спартоўцаў прымяняюцца розныя санкцыі. Ужыванье допінг-субстанцыяў, якія штогод удасканальваюцца, ператвараеца ў эпідэмію.

Упершыню пытанье пра прымяненьне допінгу ў спорце было ўзынята ў 1960 г. на Міжнародным Кангрэсе па псыхофізіялогії. У 1962 г. сесія Міжнароднага Алімпійскага Камітэту (МАК) у Москве прапанавала рэкамэндацыі датычна забароны прымяненьня допінгу. У 1967 г. МАК прыняў рашэнне пра ўядзенне антыдопінгавага кантролю на Алімпійскіх Спаборніцтвах і стварэнне Мэдычнай Камісіі для арганізацыі і кірауніцтва такім кантролем. Пазней адпаведныя рашэнні былі прынятыя амаль усімі Міжнароднымі Фэдэрацыямі для розных відаў спорту. У некаторых краінах былі прынятыя і дзейнічаюць законы аб крыміналнай адказнасці за ўжыванье і распаўсюд допінгу. Зараз ніводная краіна ня мае права правядзення міжнародных спаборніцтваў на сваёй тэрыторыі, калі яна не валодае службай допінг-кантролю. У Савецкім Саюзе допінг-кантроль быў уведзены ў 1961 г. Упершыню выбарачны допінг-кантроль быў праведзены на XIX Алімпійскіх Гульнях 1968 г. (Мэхіка), а з 1972 г. ён зрабіўся абавязковым ва ўсіх відах Алімпійскай праграмы, а пазней і на спаборніцтвах съвету і кантынэнтаў па большасці відаў спорту, што адлюстравана ў Статуте МАК і Міжнародных спартовых фэдэрацыяў.

У адпаведнасці з адным з азначэнняў, допінгам прызнаеца біялагічна актыўнае рэчыва, а таксама спосабы і мэтады штучнага павышэння спартовай працаздольнасці, якія аказваюць пабочныя эфэкты на арганізм і для якіх існуюць спэцыяльныя мэтодыкі выяўлення. Эўрапейская Канвенцыя 1989 г. супраць прымяненьня допінгу не дае азначэння допінгу, яна толькі фармулюе словазлучэнне “допінг у спорце” — уядзенне спартоўцамі ці прымяненьне імі розных відаў фармакалагічных допінгавых прэпаратаў і мэтаду допінгу. Сусветны антыдопінгавы кодэкс 2003 г. пад допінгам разумее невыкананыне наступных патрабаваньняў:

- ✓ Прысутнасць забароненых субстанцыяў ці іх мэтабалітаў у пробе, якая бярэцца ў спартоўца;
- ✓ Ужыванье ці спроба ўжыванье забароненай субстанцыі ці мэтаду;

- ✓ Адмова праводзіць пробы ці здаваць іх пасъля таго, як ён быў праінфармаваны пра неабходнасць іх здачи;
- ✓ Парушэнне патрабаваньня датычна даступнасці спартоўца для таго, каб узяць у яго пробу падчас спаборніцкага пэрыяду;
- ✓ Фальсыфікацыя ці спроба фальсыфікацыі ў любой сферы допінг-кантролю;
- ✓ Валоданьне забароненымі субстанцыямі і іх мэтадамі;
- ✓ Распаўсюд любой забароненай субстанцыі ці мэтаду;
- ✓ Прыйзначэнне ці спроба прыйзначэння спартоўцу забароненай субстанцыі, судзеянне, падбухторванье, укрывальніцтва ці іншы способ су́дзелу ў невыкананьні ці спробе невыкананьня патрабаваньня.

Як можна ўбачыць, съпіс дзеяньняў, якія падпадаюць пад рэгуляванье допінгу, вельмі шырокі і ўключае ня толькі непасрэднае ўжыванье самога допінгу. Съпіс допінгаў павінен быць даведзены да спартоўцаў і кіраўнікоў камандаў загадзя. Допінг-кантроль ажыццяўляюць службы краіны-арганізатора спаборніцтваў пад кантролем і кіраўніцтвам мэдычнай камісіі МАК ці Міжнароднай фэдэрациі па канкрэтным відзе спорту. Лябараторыя, акредытаваная для кантролю, праводзіць дасыледаваньні пры дапамозе комплексу сучасных мэтадаў, што дазваляе выявіць практычна ўсе вядомыя рэчывы і іх мэтабаліты. Вынік лічыцца станоўчым, калі ён атрыманы пры дапамозе некалькіх мэтадаў адначасова. Ужыванье допінгавых прэпаратаў перад ці пасъля спаборніцтваў у мэтах лекаванья забаронена. Калі спартовец не зьяўляецца на допінг-кантролі, гэта лічыцца пацьвярджэннем ужыванья допінгу.

Антыдопінгавае заканадаўства Рады Эўропы

На 13-й неафіцыйнай канфэрэнцыі міністраў спорту, праведзенай у Атэнах 1 і 2 чэрвеня, падчас працяглай дыскусіі паводле пытаньня ўжыванья допінгу ўдзельнікі пагадзіліся, што ў рамках працы, якая праводзіцца Радай Эўропы ў сферы антыдопінгавага кантролю, было б добра падрыхтаваць антыдопінгавую канвэнцыю, да якой маглі б далучыцца ня толькі дзяржавы-удзельніцы Рады Эўропы. Тэкст гэтай канвэнцыі павінен засноўвацца на дакумэнтах, якія былі прынятыя раней Радай Эўропы (Напрыклад, на Эўрапейскай антыдопінгавай хартыі спорту, прынятай Камітэтам міністраў 25 верасьня 1984 г.).

Тэкст Эўрапейскай канвэнцыі супраць прымяненьня допінгу быў прыняты Камітэтам міністраў 19 верасьня 1989 г. і адкрыты для падпісаньня 16 лістапада 1989 г. на 85 сесіі Камітету міністраў. Яна заснаваная на ўсёй папярэдній працы Рады Эўропы ў сферы барацьбы з допінгам. Усе акты ў гэтай сферы прымаліся аднаголосна.

Першым дакумэнтам у гэтай сферы ёсьць Рэзалюцыя (67)12. Перадумовай да яе прыняцця былі падзеі 1966 г., калі пяцёрка вэлясыпэдыстаў, якая прымала ўдзел у сусветных гонках, адмовілася прайсці допінг-кантроль, а таксама съмерць вэлясыпэдиста, які прымаў ўдзел у Tour de France у 1967 г. у выніку злоўживанья наркотыкамі. Принятая Рэзалюцыя мела часовы харектар, але ў той жа час гэта быў першы міжнародны дакумэнт у гэтай сферы. Праз год МАК усталяваў першы допінг-кантроль на Алімпійскіх Гульнях 1968 г. У Рэзалюцыі (67)12 было замацавана азначэнне допінгу, размова вялася пра фізычныя і хімічныя маніпуляцыі. Гэты дакумэнт зрабіў акцэнт на маральних і ётчынных прынцыпах спорту, на небяспечы для здароўя спартоўцаў. Ён рэкамэндаваў спартовым арганізацыям развязваць неабходнае рэгуляванье ў гэтай сферы і караць вінаватых. Таксама дапускаўся пэўны ўдзел ураду пры непрыняцці дастатковых мераў спартовымі арганізацыямі.

У наступныя гады на гэтай базе былі прынятыя акты, якія рэгулявалі барацьбу супраць ужыванья допінгу ў Бэльгіі і Францыі (1965 г.), Турэччыне і Італіі (1971 г.). У 70-х г. адпаведныя меры прымаліся нацыянальнымі спартовыми арганізацыямі (Нямеччына, Нарвегія).

На падставе гэтай Рэзалюцыі была распрацаваная Рэкамэндацыя Рады Эўропы (79)8, якая датычыла допінгу ў спорце. Яна была накіраваная на развязвіццё дакладных тэстаў, якія выяўляюць ужыванье забароненых прэпаратаў, стварэнне пэўнай колькасці адпаведных ля-бараторыяў, стварэнне ўласных систэмай кантролю (мэдычнага) удзельнікаў спартовых спаборніцтваў, міжнародную стандартызацыю нормаў, якія прадугледжваюць санкцыі і пакаранні. Гэтая Рэкамэндацыя была заснаваная на прынцыпе падзелу паўнамоцтваў ураду й спартовых арганізацыяў.

Пасъля Алімпійскіх Гульняў у Бадэн-Бадэне ў 1981 г. атлеты заклікалі сусветнае грамадзтва прыняць меры ў дачыненіі да тых, хто ўжывае допінгавыя прэпараты, азначаючы допінг як

найвялікшае парушэнье, што патрабуе пакараньня. Надышоў час каардынацыі і супрацы паміж урадамі і спартовыімі арганізацыямі, якія несці лябараторыяў для распрацоўкі канвэнцыі. Была прынятая да ўвагі неабходнасць супрацоўніцтва паміж рознымі бакамі ў сфэры допінг-кантролю — урадамі, спартовыімі арганізацыямі, мэдыцынай і наукаі. У 1984 г. была прынятая Эўрапейская антыдопінгавая хартыя, што мела статус Рэкамэндацыі 84(19). У тым самым годзе Генэральная Асацыяцыя міжнародных спартовых арганізацыяў і МАК прынялі адпаведныя рэзалюцыі ў падтрымку гэтай хартыі. На гэту хартыю ёсьць спасылкі ў заканадаўстве такіх арганізацыяў, як Сусветная Арганізацыя Аховы Здароўя, ЮНЭСКА і інш. Хартыя рэгулюе антыдопінгавыя меры на 2 узроўнях — міждзяржаўным і паміж міжнароднымі спартовыімі арганізацыямі.

У кастрычніку 1986 г. у Дубліне на канфэрэнцыі эўрапейскіх міністраў спорту была прынятая рэзалюцыя, якая прадугледжвала пашырэнне кола краінаў і рэгіёнаў, якіямаглі бы прыняць і прымяняць прынцыпы, прадугледжаныя Эўрапейскай антыдопінгавай хартыяй. І ў 1988 г. Камітэт міністраў Рады Эўропы паводле прапановы 13 неафіцынай сустрэчы міністраў спорту ўхваліў Рэкамэндацыю (88)12 аб стварэнні антыдопінгавага кантролю не падчас спаборніцтваў без папярэджаньня. Такім чынам, тэкст Эўрапейскай канвэнцыі супраць прымянењню допінгу быў прыняты Камітэтам міністраў 19 верасня 1989 г.

У Канвэнцыі зазначаецца, што ўжываньне допінгу пагражает этычным прынцыпам і адукатычным каштоўнасцям, абвешчаным Алімпійскай хартыяй, Міжнароднай хартыяй спорту і фізычнага выхаваньня ЮНЭСКА і Эўрапейскай хартыі. Сваёй задачай Рада Эўропы абвесьціла забесьпячэнне больш цеснай супрацы паміж яго ўдзельнікамі з мэтай захаваньня і развіцця ідэалаў і прынцыпаў, якія ёсьць іх агульным набыткам, а таксама судзейніння іх сацыяльна-еканамічнаму прагрэсу. Канвэнцыя зазначае, што дзяржаўныя органы і добраахвотныя спартовыя таварысты нясуць дадатковую адказнасць у барацьбе з допінгам у спорце і, у прыватнасці, у справе забесьпячэння належнага правядзення спартовых мерапрыемстваў гарантывамі на падставе прынцыпу сумленнай гульні, а таксама ў справе ўмацаваньня здароўя тых, хто прымае ў іх удзел, і прызнае, што гэтыя органы і таварысты павінны супрацоўнічаць на ўсіх адпаведных узроўнях. Канвэнцыя прадугледжвае ня толькі міжнароднае супрацоўніцтва ў сферы барацьбы з допінгам, але і супрацоўніцтва са спартовыімі арганізацыямі. Што датыкае міжнародную супрацы на міжнародным узроўні, то бакі абавязаны:

- ✓ Заахвочваць свае спартовыя арганізацыі судзейнічаць прымянењню палажэннію канвэнцыі да ўсіх спартовых арганізацыяў, у якія яны ўваходзяць, у прыватнасці, праз адмову рэгістрацаць сусветныя і рэгіянальныя дасягненіні, якія не суправаджаюцца адмоўнымі вынікамі афіцынай антыдопінгавай праверкі;
- ✓ Заахвочваць супрацу паміж пэрсаналам лябараторыяў антыдопінгавага кантролю;
- ✓ Усталёўваць двухбаковае і шматбаковае супрацоўніцтва паміж іхнімі органамі, уладамі і кампэтэнтнымі арганізацыямі;
- ✓ Бакі, якія маюць створаныя лябараторыі, павінны дапамагаць іншым бакам у атрыманьні досьведу, кампэтэнцыі, неабходных для стварэння сваіх уласных лябараторыяў.

Бакі забавязваюцца заахвочваць свае спартовыя арганізацыі і праз іх міжнародныя арганізацыі да распрацоўкі і прымянењня ўсіх неабходных мераў па барацьбе з допінгам, якія адносяцца да іх кампэтэнцыі.

Кожны бок перадае Генэральному Сакратару Рады Эўропы на адной з афіцыйных моваў Рады Эўропы ўсю неабходную інфармацыю ў дачыненьні да прынятых заканадаўчых і іншых мераў, накіраваных на выкананьне палажэннію канвэнцыі. Бакі каардынуюць палітыку і дзейнасць іншых зацікаўленых дзяржаўных арганізацыяў, якія займаюцца барацьбой супраць допінгу ў спорце. Яны сочаць за практычным прымянењнем канвэнцыі, даручаючы пры неабходнасці ажыццяўленыне некаторых палажэннію канвэнцыі якой-небудзь урадавай ці няурадавай спартовай установе ці спартовай арганізацыі.

Канвэнцыя прадугледжвае інфармацыйна-асьеветніцкую дзейнасць у сферы барацьбы з ужываньнем допінгу. З гэтай мэтай бакі забавязваюцца распрацоўваць і ажыццяўляць пры неабходнасці ў супрацоўніцтве з зацікаўленымі спартовыімі арганізацыямі і з прыцягненiem сродкаў масавай інфармацыі адукатычныя праграмы і інфармацыйныя кампаніі, якія паказваюць небясьпеку для здароўя праз ужываньне допінгу і шкоду на этычных каштоўнасцях спорту. Гэтыя праграмы і кампаніі звязваюцца як да моладзі ў школьніх установах і спартовых клубах і іх бацькоў, так і да дарослых спартовцаў, спартовых кіраўнікоў. Для асобаў, якія працујуць у

галіне мэдыцыны, такія адукатыўныя праграмы падкрэсліваюць важнасць прытрымліванья мэдычнай этыкі. Таксама бакі забавязваюца заахвочваць і падтрымліваць у супрацы з зацікаўленымі арганізацыямі дасылаваныні, звязаныя з распрацоўкай праграмаў фізіялягічнае і псыхалягічнае трэніроўкі, якія будуюца на навуковай базе і якія паважаюць суцэльнасць чалавечай асобы.

Канвенцыя адкрытая для падпісання дзяржавамі-ўдзельніцамі Рады Эўропы, іншымі дзяржавамі-ўдзельніцамі Эўрапейскай культурнай канвенцыі і дзяржавамі, якія на ёсьць чальцамі Рады Эўропы, але якія прымалі ўдзел у распрацоўцы канвенцыі і якія могуць выявіць сваю згоду быць звязанымі ёй праз:

- ✓ Падпісанье без умовы ратыфікацыі, прыняцьця ці зацьвярджэння;
- ✓ Падпісанье з умовай пра ратыфікацыю, прыняцьце ці зацьвярджэнне пры далейшай ратыфікацыі, прыняцьці ці зацьвярджэнны

Канвенцыя мае Дадатак, які змяшчае пералік клясаў забароненых рэчываў і мэтадаў. Паводле свайго зъместу ён выглядае наступным чынам:

I. Клясы забароненых рэчываў:

- ✓ Стымулятары;
- ✓ Наркатычныя рэчывы;
- ✓ Анабалітычныя рэчывы;
- ✓ Дыурэтыкі;
- ✓ Пэптыдныя і глікапратэінаваныя гармоны і іх аналагі.

II. Забароненыя мэтады:

- ✓ Крывяны допінг;
- ✓ Фармацэўтычныя, хімічныя і/ці фізычныя маніпуляцыі.

III. Клясы рэчываў, што прымяняюцца з пэўнымі абмежаваньнямі:

- ✓ Алькаголь;
- ✓ Марыхуана;
- ✓ Мясцовыя анэстэзавальнія рэчывы;
- ✓ Кортыкастэроіды;
- ✓ Бэта-блікаторы.

Гэты сьпіс забароненых рэчываў не вычарпальны. Многія рэчывы, не ўзгаданыя ў ім, забароненыя, бо належаць да “тых, што адносяцца да дадзенай клясы рэчываў”. Гэты сьпіс прыводзіцца па стане на 1 студзеня 2005 г.

Супрацоўніцтва Рады Эўропы з Сусъветнай Антыдопінгавай Агенцыяй

Пасля падзеяў, якія ўзрушилі съвет роварнага спорту ўлетку 1998 г., МАК правёў у Лязане з 2 па 4 лютага Сусъветную Канфэрэнцыю па праблемах допінгу ў спорце. Дэкларацыя, прынятая пасля сканчэння канфэрэнцыі, абвесьціла стварэнне незалежнай міжнароднай Антыдопінгавай Агенцыі. Сусъветная Антыдопінгавая Агенцыя (САДА) была заснаваная 10 лістапада 1999 г., яе штаб-кватэра знаходзіцца ў Лязане.

САДА — гэта арганізацыя, што падпарадкоўваецца швайцарскому нацыянальнаму праву, у якім прымаюць удзел МАК, міжнародныя спартовыя арганізацыі, няўрадавыя міжнародныя арганізацыі, урады, органы дзяржаўной улады і іншыя публічныя і прыватныя інстытуцыйныя адзінкі, якія вядуць барацьбу проці ўжывання допінгу. Зараз у САДА прымае ўдзел аднолькавая колькасць прадстаўнікоў спартовых рухаў і органаў дзяржаўной улады.

Мэтай САДА ёсьць разьвіцьце і каардынацыя дзеяньняў па барацьбе супраць усіх формаў допінгу ва ўсіх відах спорту на міжнародным узроўні. У склад САДА ўваходзяць:

- ✓ Устаноўчая Рада;
- ✓ Выканаўчы камітэт;
- ✓ 5 працоўных камітэтаў.

Рада Эўропы і група маніторынгу Эўрапейскай Антыдопінгавай Канвенцыі граві актыўную ролю ў стварэнні САДА і вызначэнні яе статусу, галоўных палажэнняў і мэтаў. Актыўная прысутнасць Рады Эўропы ў САДА — гэта лягічны вынік актыўнага ўдзелу Рады Эўропы ў барацьбе супраць прымянењню допінгу з 1960-х г. Рада Эўропы і САДА істотна судзейнічаюць на выкананьне палажэнняў Антыдопінгавай Канвенцыі, прынятай у 1989 г. Акрамя таго, немалаважным фактам ёсьць тое, што для большасці краінаў, якія далучыліся да Канвенцыі, праца ў Радзе Эўропы — гэта адзіная магчымасць мець сваіх прадстаўнікоў у САДА.

Сусъветны антыдопінгавы кодэкс і дзейнасць МАК

Міжнародны Алімпійскі Камітэт — найвышэйшы заўсёдна дзеючы орган сучаснага алімпійскага руху, заснаваны ў 1894 г. па ініцыятыве П. Дэ Кубэртэна. Гісторыкі лічаць, што ўжываньне допінгу падчас алімпійскіх гульняў пачалося з самога пачатку спаборніцтваў у 776 г. да н.э. Удзельнікі гульняў прымалі галюцынагенные і болесуцяшальныя экстракти з грыбоў, розных траваў і віна. Сёння гэтыя прэпараты былі б забароненыя, аднак у старажытнасці і нават пасля адраджэння Алімпійскіх гульняў у 1896 г. спартовцам не забаранялася ўжываць падобныя рэчывы, якія дапамаглі б ім перамагчы.

У адпаведнасці з Алімпійскай хартыяй МАК ад 14 ліпеня 2001 г. Алімпійскі антыдопінгавы кодэкс — гэта абавязковая норма для ўсяго алімпійскага руху. Кодэкс прадугледжвае, сярод іншага, забарону на прымяненьне допінгу, вызначае сьпісы клясаў забароненых мэдыкамэнтаў, публікуе сьпісы акрэдытаваных лябараторый, забавязвае ўдзельнікаў спаборніцтваў прайсьці мэдычны контроль і агляд, замацоўвае санкцыі, якія павінны прымняцца ў выпадку парушэння гэтага кодэксу.

Ва ўводзінах Сусъветны кодэкс зъмяшчае наступныя задачы кодэксу і самой сусъветнай антыдопінгавай праграмы:

- ✓ Ахова фундамэнтальных правоў спартовцаў удзельнічаць у спаборніцтвах, свабодных ад допінгу, і з гэтай мэтай магчыма прапаганда здароўя, справядлівасці і роўнасці для ўсіх спартовцаў;
- ✓ Стварэнне пагаднёных, скаардынаваных і эфектыўных антыдопінгавых праграмаў як на міжнародным, так і на нацыянальным узроўні з мэтай раскрыцця, стрыманьня і прадухілення выпадкаў прымяненьня допінгу.

Сусъветная антыдопінгавая праграма ўлучае ўсе кампанэнты, неабходныя для забесьпячэння гарманізацыі і ўкараненія лепшых мэтадаў арганізацыі ў міжнародных і нацыянальных антыдопінгавых праграмах. Галоўныя кампанэнты Сусъветнай антыдопінгавай праграмы — гэта:

1. Кодэкс;
2. Міжнародныя стандарты;
3. Мадэлі лепшых мэтадаў арганізацыі працы.

Кодэкс ёсьць фундамэнтальным і ўніверсальнym дакумэнтам, на якім заснаваная Сусъветная антыдопінгавая праграма. Мэтай яго стварэння было аб'яднанье агульных намаганій у барацьбе з допінгам. Ен дастаткова канкрэтны ў тых месцах, дзе патрабуецца ўзгодненасць для дасягнення гарманізацыі ў барацьбе супраць допінгу, і ў той жа час ён універсальны, калі патрабуецца гнуткасць у тых ці іншых выпадках.

Міжнародныя стандарты ствараюцца з мэтай гарманізацыі стасункаў з антыдопінгавымі арганізацыямі, адказнымі за тэхнічныя моманты антыдопінгавых праграмаў. Дакладнае прытрымліванне міжнародных стандартоў абавязковае. Яны могуць ад часу да часу пераглядацца Выканаўчым камітэтам САДА пасля кансультацияў з бакамі і ўрадамі.

Мадэлі лепшых мэтадаў арганізацыі працы распрацаваныя з мэтай увядзення ў практику барацьбы з допінгам сучасных аптымальных рашэнняў. Аднак гэтыя мадэлі ня будуць уводзіцца ў прымусовым парадку. САДА павінна ня толькі забясьпечваць бакі адпаведнай дакумэнтацыяй, але і арганізоўваць трэнінгі для зацікаўленых бакоў. Міжнародныя стандарты ўступілі ў моц з 1 студзеня 2005 г. Яны прадугледжваюць, што ўжываньне любых прэпаратоў павінна быць абмежавана і апраўдана мэдычнымі паказаннямі.

Прэзыдэнт МАК прызначае Мэдычную камісію, у абавязкі якой уваходзіць:

- ✓ Прымяненьне Антыдопінгавага кодэксу алімпійскага руху ў адпаведнасці з інструкцыямі Выканаўчага камітэту МАК;
- ✓ Распрацоўка інструкцыі па мэдычным забесьпячэнню і здароўі спартовцаў.

Чальцы Мэдычнай камісіі ня могуць выступаць у якой-небудзь мэдычнай якасці ў дачыненні да дэлегацыі нацыянальнага алімпійскага камітэту (НАК) на Алімпійскіх гульнях, таксама як і ня могуць прымаць удзел у аблеркаваныні пытаньняў аб невыкананыні Антыдопінгавага кодэксу алімпійскага руху чальцамі адпаведных дэлегацыяў НАК. Выканаўчы камітэт МАК можа пазбавіць акрэдытациі любую асобу, якая парушае Алімпійскую хартью. Больш за тое, вінаваты спартовец ці нават каманда дыскваліфікуюцца і губляюць усе заваяваныя месцы. Усе заваяваныя мэдалі і дыплёмы канфіскуюцца.

Артыкул 10 Сусъветнага антыдопінгавага кодэксу прапаноўвае наступныя віды санкцыяў да спартовцаў у індывідуальных відах спорту за парушэнне антыдопінгавага заканадаўства: ануля-

ваньне вынікаў, дыскваліфікацыя (на розны тэрмін). Каманды таксама могуць быць дыскваліфікаваныя. На рашэнье аб прымененых санкцыяў можна падаць апэляцыю. Для правядзення антыдопінгавых праграмаў кодэкс заклікае да супрацоўніцтва МАК, Міжнародны Паралімпійскі Камітэт, міжнародныя фэдэрацыі, НАК, нацыянальныя антыдопінгавыя арганізацыі, САДА, спартоўцаў і ўрады.

Сусьеветныя антыдопінгавыя праграмы закліканыя захаваць тое, што насамрэч важна і каштоўна для спорту, што часта называюць “духам спорту” і што становіць сутнасць алімпійскага руху. Дух спорту — гэта ўслаўленыне чалавечага духу, цела і розуму. Ён харектарызуецца наступнымі каштоўнасцямі:

- Этыка, справядлівасць і сумленьне;
- ✓ Здароўе;
- ✓ Неперасягнутае майстэрства;
- ✓ Рэпутацыя;
- ✓ Культура;
- ✓ Радасць і задавальненіне;
- ✓ Калектывізм;
- ✓ Адданасць;
- ✓ Павага да правілаў і законаў;
- ✓ Павага да сябе і да супраціўнікаў;
- ✓ Мужнасць;
- ✓ Супольнасць і салідарнасць.

Допінг у корані супярэчыць духу спорту.

Крыніцы:

1. Anti-doping Convention Strasbourg, 16.XI.1989.
2. Council of Europe — Explanatory report to the Anti-Doping Convention.
3. European Anti-Doping Charter for Sport 25 September 1984.
4. Co-operation with the World Anti-Doping Agency www.coe.ru
5. Сусьеветны антыдопінгавы кодэкс 2003 г.
6. Алімпійская Хартыя Міжнароднага Алімпійскага Камітэту 2001.